

saa foretog Besparelsen for de andre Vaabenarters Vedkommende.

Jeg er ganske enig med Venstres Ordfører i, at vi ved at vedtage dette Lovforslag ikke binder os for Fremtiden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Venstres Ordfører dermed mente, at man ikke bandt sig i Retning af at ville gaa saa vidt; for Socialdemokraternes Vedkommende maa jeg betone, at vi langt fra føler os tilfredse med den her foreslaaede Ordning. Vi ønsker overhovedet Hæren afskaffet, men vi betragter det dog som et Gode, at der i Aar bliver indkaldt saa meget færre Rekrutter end oprindelig paatænkt.

Hvad angaar den tidligere Indkaldelse, er jeg ganske enig med Venstres Ordfører i, at det, hvis den spanske Syge ikke opfører sig, vil være betænkeligt at foretage Indkaldelser tidligere end normalt; men jeg har ogsaa forstaaet, at det ikke er Hensigten fra Ministerens Side.

Med disse Ord skal jeg ligesom Venstres Ordfører anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Jeg gaar ud fra, at det, da det er tiltraadt af samtlige Partier, maa kunne fremmes uden Udvalgsbehandling, saaledes at det snart kan forlade Rigsdagen. For det Mandskab, som skal indkaldes, har det Betydning, at de snart faar at vide, hvor mange der skal indkaldes, og hvem der kan vente at blive fri.

Gamborg: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme uden Udvalgsbehandling, idet jeg ganske kan tiltræde den ærede sidste Talers (L. Rasmussen) Beklagelse af, at Indskrænkningen ikke gælder alle Vaabenarter, men kun Fodfolket. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at pege paa et Sted i Generalstabens Betænkning, hvor den skriver, at den selvfølgelig — hvad man kunde vide paa Forhaand — ikke kan anbefale, at Rekrutantaliet indskrænkes, fordi man derved ikke kan komme til at opstille blot nogenlunde krigsstærke Afdelinger. Jeg kan ikke nægte, at i mine Øren lyder det komisk. Jeg synes ikke, Generalstaben i disse Tider skulde tale om krigsstærke Afdelinger i Danmark. Det er et Begreb, der for mig er ganske fantastisk.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Lovforslaget til hurtigst mulig Fremme.

Parkov: Det er ikke uden store Betæneligheder, vi har kunnet tiltræde Lovforslaget i den foreliggende Form. Som det fremgaar af Bemærkningerne, har vi modsat os en Reduktion af Indkaldelserne ved de specielle Vaaben, og Anledningen hertil er, at det fra alle de militære Myndigheder, som er adspurgte, samstemmende er udtalt, at en saadan Indskrænkning vilde være fuldstændig ødelæggende for Uddannelsen ved disse Vaaben. Vi er gaaet med til at indskrænke Antallet af indkaldte til Fodfolket ogsaa for indeværende Aar, skønt vi naturligvis maa give de militære Myndigheder Ret i deres Betragtninger om, at hvis en saadan Indskrænkning fortsættes Aar efter Aar, vil det til Slutning virke ganske ødelæggende baade for Befalingsmændenes og Mandskabets Uddannelse. Men i en Erklæring fra 1ste Generalkommando af 20. Januar er der udtalt en Erkendelse af, at en saadan Indskrænkning som den af Ministeriet paatænkte for et enkelt Aar er mulig; og under Hensyn hertil og til den i øvrigt foreliggende Situation har vi ogsaa for indeværende Aar kunnet give vort Minde til Lovforslaget. Jeg anser det dog for rigtigt, at Lovforslaget bliver sendt til en kortvarig Behandling i et Udvalg. Det forekommer mig, at det kan være af Interesse for Udvalget, om muligt, at blive bekendt med, hvorledes og i hvilken Udstrækning Ministeren vil føre Loven ud i Livet, og det vil sikkert ogsaa have Betydning for et Udvalg, og muligt ogsaa for Tinget, at faa Kendskab til Resultatet af Uddannelsen i 1919, da man havde en Indskrænkning af Indkaldelserne af omtrent lignende Omfang som den, der er foreslaaet her. Men det er ikke dermed min Hensigt at lægge nogen Hindring i Vejen for Lovforslagets videre Behandling; jeg tænker mig, at disse Oplysninger meget hurtigt kan blive tilvejebragt, og hvis Udvalget ønsker andre Oplysninger, tror jeg ogsaa, disse kan komme til at foreligge hurtigt. Derfor mener jeg ikke, man vil risikere, at Lovforslaget forsinkes ved, at det underkastes en Behandling